

[Jacob Sørensen.]

kommunes livsvigtige område; men det vil vi netop ikke hindre, hvis vi opretholder denne bestemmelse.

Til punkterne 3 og 4 har jeg naturligvis ingen bemærkninger, som også den højtærede minister var på det rene med. Med hensyn til punkterne 5 og 6 må jeg sætte spørgsmålstegn ved, om det er hensigtsmæssigt at beholde disse bestemmelser i de pågældende områder; i hvert fald når det drejer sig om inder- eller mellemzone, burde de nok træde i baggrunden.

Så er der spørgsmålet om finansieringen. Jeg er stadig af den opfattelse, at den finansiering og den risiko, der kan være ved disse handler, bør betales og bør tages fuldt ud af de borgere, det angår, d. v. s. de borgere, som bor i de pågældende kommuner, og de borgere, som i fremtiden kommer til at bo der.

Den højtærede minister siger, at § 11, stk. 2, i høj grad begrænser omfanget af den støtte, der er tale om. Det er naturligvis rigtigt, § 11, stk. 2, kan bruges til at begrænse den i betydelig grad, men der er jo ingen sikkerhed for, at den vil blive det. Der står i stk. 2:

„Tilsagn om tilskud efter nærværende kapitel kan kun meddeles kommuner, som ifølge en godkendt byudviklingsplan forudsættes inden for planens gyldighedsperiode at skulle modtage en væsentlig befolkningstilvækst.“

Man må næsten gå ud fra som givet, at det skal en kommune altid kunne gøre og altid være parat til, og det er altid forudset, at den skal kunne gøre det, når man går så vidt som til at lægge en byudviklingsplan.

Hvad angår tilsagnet om bestemt angivne arealer, er der ganske givet ingen vanskelighed, og at det skal være jord egnet til byggemodning er også en selvfølge.

Som sagt, hvis ministeren vil bruge paragraffen til at begrænse, kan han gøre det; men det giver ingen sikkerhed for, at det vil blive gjort.

H. C. Toft: Må jeg til de to indlæg fra den højtærede landbrugsminister og den højtærede justitsminister sige, at jeg skal gøre min svartale meget kort. Til den

højtærede justitsminister skal jeg sige, at den udtalelse, som det ærede medlem hr. Peter Larsen kom med på venstres vegne vedrørende 1959-loven, også dækker den opfattelse, som er herskende i det konservative folkeparti. Når den højtærede justitsminister siger, at det kunne måske antydes og anfægtes, at 1959-loven virkede diskriminerende, så vil jeg gerne have lov til over for ministeren at sige, at jeg kan ikke se, at denne lovgivning kan blive mere diskriminerende, fordi man indfører en bestemmelse som den, der både fra venstres og fra vor side er antydet i dag. Jeg tænker på bestemmelsen om, at man skal have boet i kommunen 2 år i træk for at kunne erhverve fast ejendom; jeg tilføjede, at ved ordet fast ejendom forstår jeg også arealer, der erhvervsmæssigt anvendes til udstykning til sommerhusbebyggelse. Derfor mener jeg, at en sådan skærpelse af loven vil hindre det, som justitsministeren tvivler om at lovforslaget kan hindre.

Den højtærede landbrugsminister gav jo ikke meget svar vedrørende bopælspligten, men det er måske meningen, at den højtærede landbrugsminister ikke bryder sig om videre diskussion. Dog bemærkede jeg mig, at ministeren fremkom med en udtalelse om, at man kunne dirigere jorden hen dér, hvor man ønskede det, således som det ærede medlem hr. Peter Larsen omtalte at indenrigsministeren havde udtalt.

Jeg bemærkede mig, at den højtærede landbrugsminister sagde, at lovene er hensigtsmæssige, også hvis vi ikke bliver medlem af fællesmarkedet. Det får mig til at få den opfattelse, som jeg ikke var helt sikker på i formiddags, at det er den højtærede landbrugsministers hensigt også at ville gennemføre lovgivningen vedrørende f. eks. bopælspligt og forkøbsret, som forslagene sigter på, uanset om vi bliver medlem af fællesmarkedet eller ikke. Det er vi imod, men det er der jo ikke noget at gøre ved.

Så vil jeg gerne til den højtærede statsminister have lov til at sige, at det er rigtigt, som den højtærede statsminister indledte sin redegørelse i folketinget med, at forudsætningen for en del af de lovforslag, som blev fremsat, var, at vi stod over for at skulle være medlem af det europæiske fællesskab. Vi havde dengang en fornem-